

A MARLOW NYOMOZÓKLUB

ROBERT THOROGOOD

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Robert Thorogood: *The Marlow Murder Club*
First published in Great Britain in 2021 by HQ,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd.

This edition is made by agreement with Johnson & Alcock Ltd.

Fordította
Svoboda Róbert

Borítóterv
Charlotte Phillips (HQ)

ISBN 978-963-636-530-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Robert Thorogood, 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó, 2025
Hungarian translation © Svoboda Róbert, 2025

Katie B-nek

Első fejezet

Judith Potts hetvenhét éves volt, és teljesen elégedett az életével. Egy szecessziós stílusú villában lakott a Temze partján, szerette a munkáját, ami épp elég idejét kötötte le, nem többet, és ami a legjobb, nem kellett megosztania az életét egy férfival. Ez azt jelentette, hogy senki sem kérdezte tőle, hogy mi lesz ma a vacsora, senki sem firtatta, hogy hova megy, valahányszor elhagyta a házat, és senki sem morgott, hogy túl sok pénzt költ whiskyre, amiből minden este hat körül megivott egy kis pohárral.

Judith élete egy nyárközepi napon változott meg, amikor Angliát már hetek óta kánikula fojtogatta. Minden ablakát nyitva tartotta, hogy a völgy legapróbb fuvallatát is be tudja fogni, de úgy tűnt, ez mit sem használt. A Nap teljes forrósága beleivódott a ház tégláiba és gerendáiba, a tölgyfa lépcsőbe és a galériába.

Miután megvacsorázott a tévé előtt, a híradót nézve, félretette az üres tányérját, és kézbe vette a rejtvénymagazin legújabb számát. Odalapozott egy logikai feladathoz, és dolgozni kezdett rajta. Általában örömet lelte a megadott szöveges utalások egyesekre és nullákra redukálásában, de ma este nem

tudta teljes szívvel csinálni. Túl nagy volt a hőség ahhoz, hogy koncentrálni tudjon.

Judith lassan megérintette a kulcsot, amelyet egy láncon hordott a nyakában, és a gondolatai a múltba kalandoztak, sokkal sötétebb időkbe. Felpattant a fotelból. Nem lesz ez így jó, mondta magában. Egyáltalán nem. Mindig akad valami más, amivel elfoglalhatja magát. Más helyszín kell, ennyi az egész, és meg is van a tökéletes megoldás.

Vetkőzni kezdett. Minden egyes levetett ruhadarabbal egyre felszabadultabbnak érezte magát a nap fullasztó kényzerei alól. Mire meztelen lett, bizsergett a vásott elragadtatottságtól. Végigment a folyosón, a Blüthner versenyzongora mellett, amin mindig csak akkor játszott, amikor nagyon rézszeg volt, és felvette a bejárati ajtó mellett lógó sötétszürke gyapjúpelerint. Ez volt a legbecsesebb tulajdona. Bárkinek, aki kérdezte – és sokan kérdezték –, elmondta, hogy a pelerin télen melegen tartja, nyáron pikniktakaróként szolgál, és esőkabátként, ha elkapja egy tavaszi zápor.

De amit a legjobban szeretett benne, az az, hogy úgy hitte, ez láthatatlanná tévő köpeny. Minden este, ha esett, ha fúj, levetkőzött, a köpenybe burkolózott, és kilépett a hátsó kertbe, amitől csodálatosan beleborzongott a huncutságba. A lábat egy pár ősrégi gumicsizmába bújtatta, és fürge léptekkel átvágott a térdig érő fűvön a rózsaszín téglás, favázás és kissé omladozó csónakházhoz. Belépett a pókhálós sötétségbe, lerúgta a gumicsizmáját, a pelerint egy kampóra akasztotta, és a kétszárnyú ajtó által eltakarva a külvilág elől lesétált a kővel kirakott sólyán egyenest a Temzébe. Beszívta, majd kifújta a levegőt, és előredőlve belecsusszant a folyó ölelésébe. Szinte vallásos élmény volt: hirtelen súlytalan lett, fenntartotta a lány víz, ami hűvös selyemnek érződött a bőrén. Árral

szemben úszott, a kora esti napfény gyémántként szikrázott a víz felszínén.

Judith mosolygott, mint mindig, amikor úszott. Egyszerűen nem tudta megállni. Hiszen lehet, hogy valaki épp a kutyáját sétáltatja a Temze-parti sétányon, márpedig egész biztosan sokan vannak a közelben, gondolta a marlow-i templom tornyára pillantva, és elnézve a lánchidat, ami összeköti a kisvárost a szomszédos Bisham faluval. Ezeknek az embereknek fogalmuk sincs, hogy egy hetvenhét éves nő úszik a közelben anyaszült meztelenül.

Így kell élni, állapította meg magában Judith, amikor kiáltást hallott.

A folyó túlsó partjáról jött, valahonnan a szomszédja, Stefan Dunwoody kertje irányából. De a vízből nem láthatta, hogy mi történik: a partot szegélyező sás felett csak Stefan házának a teteje látszott.

Judith erősen fülelt, de minden csendes volt. Végül úgy gondolta, biztos csak egy állat volt. Kutya, vagy talán róka.

Aztán egy férfi hangját hallotta, ahogy azt kiáltja:

– Hé, ne!

Mi az ördög volt ez?

– Stefan, maga az? – kiáltotta Judith a folyóból, mire azonnali válaszként éles fegyverdörrenés hallatszott.

– Stefan! – kiabált ismét, most már kétségbeesetten. – Jól van?

Minden csendes volt. De Judith biztosan tudta, mit hallott. Előbb Stefan hangját, aztán egy lövést. És ha most lőtt sebből vérzik, és segítségre van szüksége?

Judith Stefan kertje felé úszott, amilyen gyorsan csak tudott, de közben rádöbrent, hogy bajban van. Stefan a sáson túl teljes hosszában fém hullámlemezzel szegélyezte a kertjét,

hogy a folyó ne mossa el a partot. Judith tudta, hogy összevagdalná magát, ha beúszna a sás közé, és még ha el is érné a magas partot, képtelen lenne felhúzni magát. Nem lenne hozzá ereje.

Meglátott egy kenut maga előtt a sűrű növényzetbe ékelődve. Annak segítségével talán ki tudná valahogy emelni magát a vízből? Megpróbálta megragadni a végét, de nem tudta rendesen megfogni, fel-le billegett a vízben, mint egy parafa dugó, és Judith belátta, hogy amúgy sincs elegendő egyensúlyérzéke ahhoz, hogy felmásszon a kenura. De még egy utolsó kísérletet tett, és ezúttal épphogy csak sikerült felhúznia magát a hátuljára. Aztán a kenu szépen lassan átfordult saját tengelye körül, Judith keze lecsúszott róla és ő nagy csobbanással visszapottyant a vízbe.

Feljött a felszínre levegőt venni, és lerázta a hajáról a vizet. A kenu tehát nem segít, mi mást tehet akkor? Visszaúszott a folyó közepére, kétségbeesetten nézelődött, hátha meglát valakit, aki segíthetne. Hol vannak a kutyások vagy az andalgó párok, amikor szükség lenne rájuk? Nem látott senkit. Csak egy dolgot tehetett: megfordult, és úszva megindult hazafelé, amilyen gyorsan csak tudott.

Amint elérte a csónakházat, kimászott a vízből. Alig jutott levegőhöz, de nem volt vesztegetni való ideje. Magára kapta a köpenyét, futva átvágott a gyepen, időnként hátranézett, hogy lát-e valamit Stefan házából. A kertjének csak a fele látszott a szomorúfüzűtől, ami szabadon nőtt az innenső parton.

Beszaladt a házba, felkapta a telefonját. Miközben arra várt, hogy felvegyék, az ablakfülkéhez lépett, hogy szemmel tarthassa Stefan házát.

– A rendőrséget kérem! – mondta Judith, amint beleszólt a diszpécser. – Lövöldözés volt a szomszédom házánál! Sieszenek! Valakit lelőttek!

A diszpécser rögzítette Stefan címét, hogy mit látott-hallott Judith, közölte, hogy a segítség mindjárt úton lesz, majd letette. Judith mélységes frusztrációt érzett. Csak tehet még valamit, vagy értesíthet valaki mást is. Például a Parti Őrséget? Végső soron vízközeli katasztrófáról van szó. Vagy esetleg a Királyi Önkéntes Vízimentő Egyesületet?

Judith kinézett az ablakon Stefan házára, amely továbbra is ott állt, látszólag ártatlanul, az esti napfényben. Ha valaki kint lett volna a folyón éppen abban a pillanatban, és feltekintett volna Judith házára, egy alacsony, formásan duci, kócos ősz hajú, a hetvenes évei végén járó nőt látott volna, ahogy anyaszült meztelenül áll az ablakfülkében, vállán egy köpönyeggel, mintha valami szuperhős lenne. És több értelemben az is volt.

Csak még nem tudott róla.

Második fejezet

Judith fél órával később látta, hogy Stefan házához megérkezik egy rendőrautó. Látcsővel figyelte, ahogy az egyenruhás járőr benéz az ablakokon és körbejárja a kertet. Szíve szerint átkiabált volna neki a folyón, hogy tessék csak alaposabban vizsgálódni, de inkább magában tartotta. Hinni akarta, hogy a rendőr tudja, mit csinál, és hogy talál bizonyítékot arra, ami történt, bármi is volt az. Azonban húszpercnyi, láthatóan felesleges nézelődés után a férfi visszament a kocsijához, beszállt és elhajtott.

Ennyi volt? A rendőr alig nézte át a kertet, a házba pedig be sem ment. Talán erősítést hoz? Judith tovább figyelt. Aztán még tovább.

Éjfélkor felfedezte, hogy a kisasztalon álló kis kiöntőből elfogyott a whisky. Ez mindig azt jelezte, hogy ideje lefeküdni. Miközben kissé kapatosan felkapaszkodott a vaskos tölgyfa lépcsőn, úgy vette észre, erősebben kell markolnia a korlátot, mint máskor. Aztán balra fordult, a hálószobája felé, miközben az valójában jobbra volt, majd röviden összegabalyodott egy kötekedő fikusszal, de végül korigálta az irányt, és biztonságban célba ért.

Judith rajongott a hálószobájáért. A falat világoszöldre festett lambéria burkolta, a fenséges baldachinos ágy kárpitját középkori vadászjelenet díszítette. A szobában mindenütt régi ruhák, újságok és magazinok heverték, itt-ott tányérokon ételmaradék, de mindez jottányit sem zavarta őt. Judith sosem vett tudomást a rendetlenségről, sőt, hagyta, hogy körülölelje őt, ahogy a folyónak is hagyta úszás közben. Minél rendetlenebb volt a hálószoba, annál inkább bebábozódva és biztonságban érezte magát.

Másnap reggel telefoncsörgésre ébredt.

– Halló – krákogta a készülékbe, miközben ködösen ugyan, de észlelte, hogy épp elmúlt tíz óra.

– Jó napot – szólalt meg egy szakszerű női hang. – Tanika Malik nyomozó őrmester vagyok a maidenheadi rendőrkapitányságról. A Dunwoody úr házánál történt incidens kapcsán keresem, amit tegnap jelentett.

– Ó, köszönöm, hogy hív – mondta Judith továbbra is kissé kábán.

Malik őrmester elmondta neki, hogy kiküldött egy járőrt, hogy vizsgálja meg Dunwoody házát és kertjét. Nem talált semmi figyelemreméltót, így most csak azért telefonál, hogy tudassa, nincs miért aggódni.

– De tudom, hogy mit hallottam! – válaszolta Judith.

– Igen, a jelentésben ott szerepel, hogy lövést hallott.

– Nem csak egy lövést. Valaki elkiáltotta magát, hogy „Hé, ne!”, vagy valami ilyesmit, és *aztán* hallottam a lövést.

– De úgy tudom, hogy épp a folyóban úszott akkor. Biztos benne, hogy lövés hangja volt?

Judith most már teljesen éber volt, és kellőképpen bosszús.

– Egy tanyán nőttem fel. Tudom, hogy milyen a puska hangja.

– De mi van, ha mégis valami más volt?

– Például mi?

– Nos, például nem lehet, hogy egy kocsi kipufogója durrant?

Ez eddig meg sem fordult Judith fejében. Egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem. Biztos vagyok benne, hogy felismertem volna, ha egy kocsi az. Ez egy lövés volt. Gondolom, ez a maguk rendőre azt is jelentette, hogy Stefan kocsija továbbra is ott parkol a házánál.

– Miért említi ezt most?

– Mert feltételezem, Stefan nem vette fel a telefont, amikor felhívták, igaz?

– Ne haragudjon, de nem igazán tudom követni. Miféle telefonhívásról beszélünk?

– Csak felhívták tegnap este.

– Attól tartok, ilyen konkrét részleteket nem oszthatok meg önnel.

– Egy szomszéd lövöldözésről tesz bejelentést egy háznál, még jó, hogy felhívják a tulajt, hogy meggyőződjenek, jól van-e. És az, hogy nem mondta nekem, hogy felvette a telefont, azt sugallja, hogy *nem* vette fel. Így, tekintettel arra, hogy a kocsija továbbra is ott áll a felhajtón, nos, arra kell következtetnem, hogy valami történt vele. Végső soron, ha az ember otthon van, felveszi a telefont. Ha pedig elmegy otthonról, kocsival megy. Legalábbis az, akinek van autója, így tenne. Nekem nincs.

Malik nyomozó őrmester nem válaszolt egyből.

– Tényleg alaposan átgondolta – szólalt meg aztán.

– Csak erre tudtam gondolni egész éjszaka. Annyira aggódom Stefanért. Mi van, ha lelőtték, és a fegyveres elmenekült? Sőt, mi van, ha Stefan most egy árokban fekszik, és már elvérzett?

– Nem hiszem, hogy egy árokban fekszik. Biztos vagyok benne, hogy van erre az egészre valami teljesen köznapi magyarázat. Az úriember házánál semmi jele nem volt, hogy valami szerencsétlenség történt volna, és az sem szokatlan, hogy valaki nem vesz tudomást a telefoncsörgésről. A szabadságolások időszaka van, az emberek elutaztak nyaralni. Biztos vagyok benne, hogy Dunwoody úr felbukkan majd az elkövetkező pár napban. Amint ez megtörténik, értesítem önt. Tényleg nincs miért aggódnia.

Malik nyomozó őrmester befejezésékképp megköszönte Judithnak, hogy ilyen mintapolgár és figyelmes szomszéd, aztán letette.

Judith csak feküdt az ágyában, és nem tudta, mitévő legyen. Igaza volt Malik nyomozó őrmesternek? Tényleg lehetett sokkal ártatlanabb magyarázata annak, amit előző este halott? Végül is Judith egyvalamiben biztos volt: Marlow-ban egyszerűen nem történnek gyilkosságok.

Úgy döntött, nem tépelődik ezen tovább, inkább halad a napi teendőivel.

Amikor Judith 1976-ban megörökölte a házat Betty néni-kéjétől, kapott mellé egy részvénytportfóliót is, ami szerény jövedelmet biztosított számára, így nem igazán kellett dolgoznia a megélhetésért, de semmi szín alatt nem adta volna fel a munkáját. Túlzottan is szerette.

Judith keresztretjvényeket készített országos lapoknak. Hetente kettőt-hármat is összeállított, és ez az idő nagy becsben tartott mentális menekvést jelentett számára. Amikor a rejtvényeken dolgozott, például végiggondolta egy különösen fogós anagramma összes permutációját, vagy egy választékos, többértelmű szó jelentésein töprengett, hosszú időre nyugalom lett úrrá rajta, és teljesen meg tudott feledkezni magáról.

Lement a nappaliba, az ablakfülkénél álló kártyaasztalhoz, és végigsimította a zöld posztót. Aztán levett a polcra egy négyzethálós lapot, majd kihúzott egy 2B-s ceruzát egy 2B-s ceruzákkal teli bögréből, és bár nem igényelt hegyezést, bele nyomta régi, elektromos asztali hegyezőjébe. A gép megragadta a ceruza hegyét, a motor kattogva forgott, végül az íróeszköz halálos szűrőfegyverré alakulva bukkant elő a masinából.

Judith mosolygott magában. A kezében a friss ceruza. Előtte a papíron az üres négyzetek. Kezdődhetett a harc.

Leült, egy ódon favonalzó segítségével elhatárolt egy tizenötös tizenöt négyzetből álló rácsot. A következő lépésben a négyzetek egy részét besatírozta egy szimmetriatengely mentén. Nem követett konkrét mintát, a több évtizedes rutin vezette a kezét.

Miután kijelölte a játékerteret, már csak annyit kellett tennie, hogy kitölti az üres helyeket szavakkal. Tudta, hogy ez legalább egy órájába fog telni, és hogy csak akkor lát majd neki végül a meghatározásoknak, amikor már elégedett lesz az egymást keresztező szavak gyűjteményével.

Ami a meghatározásokat illeti, kerülte a szándékos zavarosságot, amit sok keresztrejtvény-készítő író kedvelt, és amit a legjobban a *Listener* magazinban megjelenő, szinte megoldhatatlan havi rejtvény példázott. Úgy érezte, van valami kissé túl „férfias” abban, ahogy az okosságukat fitogtatták. Mintha csak azt mondták volna, hogy „Nézzetek csak rám, el sem tudjátok képzelni, milyen briliáns vagyok!” Ehelyett, sok más rejtvénytípushoz hasonlóan, inkább Ximenes elvei mellett kötelezte el magát, ő volt az *Observer* című lap legendás rejtvénykészítője 1939-től 1972-ig. Ennek megfelelően Judith meghatározásai is két részből álltak, az egyik oldalon a konkrét utalás, a másikon a tulajdonképpeni rejtvény állt. A két

félnek végeredményben „tiszteslegesnek” kellett lennie a rejtvényfejtővel szemben, azzal az apró kitételrel, hogy Judith kész volt alkalomadtán megszegni a szabályt, ha a meghatározás zseniális vagy legalábbis kellőképpen szellemes volt.

De ezen a reggelen a múzsa elpártolt Judithtól. Miután megalkotta a rácsot az üres és besatírozott négyzetekkel, képtelen volt eldönteni, hogy milyen szavakkal töltsse meg. Hiányzott belőle minden elszántság. Tudta, hogy ez Stefan miatt van. Nem bírt koncentrálni. Meg kellett tudnia, hogy a szomszédja jól van-e.

Judith fogta a táblagépét. Nem igazán kedvelte az eszközt, de arra hasznos volt, hogy lefényképezze vele a rejtvényeit, majd elküldje őket az újságoknak, így pár éve már megbékélt vele.

Az arca elé tartotta, de a buta kütyü nem volt hajlandó feloldani, mondván, hogy nem ismeri fel. Judith morgott egyet és újból elátkozta magában, hogy micsoda méltatlanságokkal jár idősebb nőnek lenni. A modern világ úgy bánt vele, mintha teljesen láthatatlan lenne, és még a saját rohadt számítógépe is kritizálta, amiért nem néz ki eléggé úgy, mint saját maga. De nem volt értelme küzdeni a technológiával. Judith ezt már rég megtanulta egy incidens során, amelyben egy eperszínű iMac meg egy nem elég hosszú kábel játszott szerepet, és a baleseti sebészetten végződött.

Vett egy mély levegőt, és összeszedte magát.

Újra az arca elé tartotta a táblagépet és belenézett.

Semmi sem történt.

Nyomorult vacak!, mormogta magában, aztán inkább beütötte a kódot, és végre megnyitotta a böngészőjét. Születetett esetleg valami hír Stefannal kapcsolatban az elmúlt huszonnégy órában?

Béírta a keresőbe, hogy „Stefan Dunwoody”, de az összes találat arról szólt, hogy ő az egyik marlow-i művészeti galéria, a Dunwoody Arts tulajdonosa, amivel persze Judith tisztában volt. De alapos akart lenni, így végigkoppintgatta a találatokat tartalmazó oldalakat.

De várjunk csak, mi ez? Az egyik, hátrébb sorolt keresési eredmény egy link volt, ami egy helyi újság, a *Bucks Free Press* weboldalára vezetett. A főcím ragadta meg Judith figyelmét: CSETEPATÉ A HENLEY-I REGATTÁN.

A linkre koppintva egy naplóbejegyzést olvashatott a hat héttel azelőtti evezőverseny összefoglalójából:

Eljutott hozzánk, hogy Stefan Dunwoody, egy helyi művészeti galéria tulajdonosa a VIP-szektorban alkoholtól fűtött vitába keveredett Elliot Howarddal, a Marlow Aukciósház tulajdonosával. A kismadarunk azt csiripelte, hogy amikor Mr. Howard megfenyegette Mr. Dunwoodyt, hogy megüti, riasztották a személyzetet, és mindkét férfit erővel eltávolították.

Judith letette a tabletet. Volt tehát ez a csetepaté a Henley-n, és most, mindössze pár héttel később újabb konfliktus játszódott le a házánál.

Egy konfliktus, ahol valaki elsütött egy fegyvert.

Majd Stefannak ezt követően nyoma veszett.

A franc egye meg az egészet!, gondolta Judith, miközben fűrgé léptekkel kiment a szobából, lekapta a pelerint az akasztóról, és elhagyta a házat.

A csónakházban a vízre lökte a régi ladikot, fellépett a hátuljára, és megragadta az evezőrudat, miközben a ladik orra

a csónakház korhadó ajtajának koccant és megnyitotta azt, majd kisiklott a folyóra.

Kora ellenére Judith szakértője volt a ladiknak. Egy ügyes mozdulattal leszúrta a rudat a mederfenéken, derékban meghajolt, és teljes erőből eltolta magát. Amint a ladik előrelendült, Judith megcsavarta a rudat, kiemelte a lágy iszapból, és a csónaknak már meg is volt a kellő lendülete, hogy átszelje a Temzét. Amint elérte a túlsópartot, ahol a víz ismét sekély volt, nem került nagy erőfeszítésébe árral szemben evezni úgy ötven métert Stefan telkéhez, a ladik orrával áttörni a hátsó kerthez tartozó partot benőtt sás, majd kilépni a partra. Ki sem kellett kötnie a csónakot, a sás úgy körülölelte, hogy meg sem mozdult.

Az órájára pillantva Judith megállapíthatta, hogy alig nyolc perce még otthon ült, most pedig itt van a szomszédja rejtélyes eltűnésének helyszínén.

Judith csodálatosnak látta a Dunwoody-házat. Egy átalakított vízimalom volt, a hatalmas vízkerék továbbra is lustán forgott az oldalán, az épületre az idők során a legkülönbözőbb ablakokat vágták, az egész egyszerre volt kellemesen régies és modern.

A ház után Stefan kocsiját vette szemügyre. Judith nem sokat tudott az autóról, és egyáltalán nem is érdekelték, így csak annyit állapított meg róla, hogy ezüstszürke színű és csillog-villog, sehol egy folt vagy karcolás rajta. Más keréknyomokat nem látott a kavicsos, sem egyéb jelét annak, hogy Dunwoody egy másik járművel hagyta volna el a házat.

Körbesétált a kertben, próbált rájönni, hogy honnan hallatszódhatott a lövés, de nehezebbre esett pontosan eligazodni, miután a viszonyítási pontja lent a folyóban, a sáson túl lett volna.

Pár perc járkálás és szemlélődés után ráébredt, hogy valójában nem is tudja, mit keres. Vércseppeket egy fűszálon? Sáros lábnyomokat? Nézte a malomkereket, ahogy lomhán forog a ház oldalán, és a kis malomtavat előtte. A víz a déli verőfényben is sötétlett, Judith megremegett, ahogy belebámult. Volt itt valami, ami rossz érzést keltett benne. Bár ahogy alaposabban megnézte, látta, hogy a víz nem teljesen mozdulatlan. Egy enyhe áramlat mozgatta a felszínét. Hová folyik el a víz?

Elindult körbe a tó szélén, míg észre nem vette, hogy egy néhány láb széles patakot táplál. Ahol a malomtó végződött és a patak kezdődött, egy keskeny, téglátöltésűt kötötte össze a kert egyik oldalát a másikkal. Vajon merre fut a patak a gáton túl? Valahol bele kell ömlenie a Temzébe. De nehéz volt látni, hogy pontosan hogyan, mivel Dunwoody hagyta a kertnek ezt a részét elburjázni, a víz eltűnt a kétfelől föléje boruló cserjék és bokrok alatt.

Judith felsóhajtott, mert látta, hogy követnie kell a folyót. Muszáj alaposnak lenni, így befúrta magát a bokrok közé, ágak karmolták a testét, pókhálók ragadtak az arcára és a hajába, miközben átküzdötte magát a túloldalra.

Odaát csalódás érte. A kertnek ez a szeglete még bozótosabb volt, de azt látta, hogy a patak vasrácsokon halad át egy kibetonozott víztározóba, ahonnan a víz visszajut a Temzébe. Semmi érdekes látnivaló nem volt itt.

De miközben igyekezett visszanyerni a lélegzetét a megéröltetés után, felfigyelt valami édeskés bűzre, ami érett komposzthalomra emlékeztetett. A patakból jön? Lenézett a rácson átáramló vízre. Félig elmerült, öreg faág akadályozta a víz folyását, levelek is feltorlódtak ott.

Aztán rádöbbsent valamire. Nem faág volt a vízben. Hanem egy emberi kar.

Kiállt a vízből, a kézfej bőre fehér, akár a márvány. És valamivel mélyebben Judith már ki tudta venni a testet.

Stefan Dunwoody volt az.

És a homloka közepén apró fekete lyuk. Egy lőtt seb.

Judith hátrahőkölt és a nyakához kapott. Szóval igaza volt.

Stefan Dunwoodyt, a barátját, a szomszédját agyonlőtték.